

דף טו.

עין משפט א

הרמב"ם הל' שהיטה פי"ב הי"ב

השוחט את הפרה ואחר כך שחט שני בניה לוקה שתי מלקיות. שחט את בניה ואחר כך שחט היא לוקה אחת. שחטה ואת בתה ואת בן בתה לוקה שתיים. שחטה ואת בן בתה ואחר כך שחט את הבת לוקה אחת בין הוא בין אחר:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' שנגזת פ"ד ה"ד

עיין לעיל דף יד: עין משפט ד

עין משפט ג

הרמב"ם הל' שנגזת פ"ד ה"ה

אבל הבא על אחותו^ט שהיא אחות אביו והיא אחות אמו חייב שלש חטאות שנאמר (ויקרא כ-יז) 'ערוות אחותו גלה'. חייב על אחותו בפני עצמה ואף על פי שהיא אחות אמו ואחות אביו. והיאך תהיה זאת כגון שבא על אמו והוליד ממנה שתי בנות ובעל אחת מבנותיו והוליד ממנה בן. כשיבוא הממזר הזה על הבת השנית. שהיא אחות אמו הממזרת. שהיא אחותו מאביו. שהיא אחות אביו מאמו. חייב שלש חטאות. וכן כל פיוצא בזה:

ט. כסף משנה אבל הבא על אחותו שהוא אחות אביו וכו'. גם זה משנה שם (דף ט"ו) וגמרא בריש כריתות (דף ב):

עין משפט ד

הרמב"ם הל' שגגות פ"ה ה"ג

הָבֵא עַל עֲרֵיוֹת הַרְבֵּה בְּהֶעֱלִים אַחַת י. אֵף עַל פִּי שְׁכָלָן
 מִשֵּׁם אֶחָד הוֹאִיל וְהֵן גּוֹפִים מְחֻלָּקִים חִיב עַל כָּל אַחַת
 וְאַחַת. כִּיצַד. הָרִי שֶׁבַעַל חֲמֵשׁ נִשְׂוֹ נְדוּת. אוֹ שֶׁבֵּא עַל
 חֲמֵשׁ אַחִיוֹתָיו אוֹ עַל חֲמֵשׁ בְּנוֹתָיו בְּהֶעֱלִים אַחַת. חִיב
 עַל כָּל גּוֹף וְגוֹף. מִכָּאן אַתָּה לָמַד שֶׁזֶה שֶׁאָמְרוּ חַכְמִים
 הָבֵא עַל הַזְכוּר וְהִבִּיא זְכוּר עָלָיו בְּהֶעֱלִים אַחַת חִיב
 חֲטָאת אַחַת. בְּמָה דְבָרִים אָמוּרִים כְּשֶׁהָיָה אוֹתוֹ הַזְכוּר
 עֲצָמוֹ. אֲבָל אִם הָיָה זְכוּר אַחֵר. בֵּין שֶׁבֵּא עַל שְׁנַיִם בֵּין
 שֶׁבֵּא עַל זֶה וְהִבִּיא זֶה עָלָיו חִיב עַל כָּל גּוֹף וְגוֹף. וְהוּא
 הַדִּין בְּבֵא עַל הַבְּהֵמָה וְהִבִּיא בְּהֵמָה עָלָיו:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' שגגות פ"ד ה"ה

עיין לעיל עין משפט ג

עין משפט ו.ז.

הרמב"ם הל' שגגות פ"ה ה"א

הָבֵא עַל עֲרוּהָ בִּיאוֹת הַרְבֵּה בְּהֶעֱלִים אַחַת י. אֵף עַל פִּי
 שֶׁהָיָה בֵּין בְּעִילָהּ וּבְעִילָהּ יָמִים הַרְבֵּה. הוֹאִיל וְלֹא נוֹדַע
 לוֹ בִּינְתָיִם וְהָרִי הִיא גּוֹף אֶחָד. הָרִי הַכֹּל שֶׁגָּגָה אַחַת
 וְאִינוֹ חִיב אֶלָּא חֲטָאת אַחַת. אֲבָל אִם שֶׁגַּג בָּהּ וְאַחֵר כֶּף
 נוֹדַע לוֹ וְחִזַּר וְשֶׁגַּג בָּהּ עֲצָמָהּ וּבְעִילָהּ. וְאַחֵר כֶּף נוֹדַע לוֹ

י. כסף משנה הבא על עריות הרבה בהעלים אחת וכו'. משנה שם:

ב. כסף משנה הבא על ערוה אחת ביאות הרבה וכו'. בפ"ג דכריתות (דף ט"ז) פלוגתא
 דתנאי ופסק כחכמים. ומ"ש שהידיעות מחלקות. בפ' כלל גדול (דף ע"א):

וְחָזַר וְשָׁגַג בָּהּ עֲצָמָהּ וּבְעֵלָהּ. חֵיב עַל כָּל בְּעֵילָהּ
וּבְעֵילָהּ. שֶׁהִידְיעוֹת מִחֻלְקוֹת הַשָּׁגְגוֹת:

עין משפט ז'

הרמב"ם הל' שגגות פ"ז ה"י

מִי שֶׁקָּצַר וְטָחַן כְּגֵרוּגְרָת בְּשִׁגְגַת שֵׁבֶת ל' וְזָדוֹן מְלֹאכּוֹת
שָׁאִינּוּ חֵיב אֶלָּא חֲטָאת אַחַת. וְחָזַר וְקָצַר וְטָחַן כְּגֵרוּגְרָת

ל'. כסף משנה מי שקצר וטחן כגרוגרת בשגגת שבת וזדון מלאכות וכו'. מימרא דרבא פרק כלל גדול (דף ע' :). ודע דאמרינן התם בגמ' (דף ע"א) על הא דרבא ומי אית ליה לרבא גרירא והא אתמר אכל שני זיתי חלב בהעלם אחת ונודע לו על אחד מהם וחזר ואכל כזית בהעלמו של שני אמר רבא הביא קרבן על ראשון ראשון ושני מתכפרים שלישי אינו מתכפר וכו' אביי אמר אפילו הביא קרבן על אחד מהם נתכפרו כלם בתר דשמעה מאביי סברה א"ה טחינה נמי תגרר לטחינה גרירא אית ליה גרירא דגרירא לית ליה. ומשמע דהדר ביה רבא לגבי אביי ואמר אפילו הביא קרבן על אחד מהם נתכפרו כולם וכן פירש"י וא"כ יש לתמוה על רבינו שבפרק הקודם לזה פסק כההיא דאכל שני זיתי חלב בהעלם אחת כדהוה אמר רבא שאם הביא חטאת על הראשון ראשון ושני מתכפרים שלישי אינו מתכפר וכיון דאמרינן דהדר ביה רבא לגבי אביי ה"ל למפסק שאפילו הביא קרבן על אחד מהם נתכפרו כלם. ועוד קשה ששני פסקים אלו סותרים זה את זה שאם אתה אומר בדין של פרק זה שקצירה גוררת קצירה וטחינה שעמה צריך אתה לומר בדין שבפרק שקודם זה שאפי' הביא קרבן על אחד מהם נתכפרו כלם והיאך לא פסק רבינו כן וה"ז כמזכי שטרא לבי תרי. ולתרץ זה י"ל היכי קאמר בתר דשמעה מאביי סברה ה"ל למימר הדר ביה רבא מההיא ולכן סובר רבינו שאין לפרש דהדר ביה רבא אלא ה"ק כשמע רבא שאביי סובר כמה גדול כח גרירא לדעתו שאפילו הביא קרבן על אחד מהם נתכפרו כלם סבר דמהניא גרירא לקצירה וטחינה שעמה אבל לא חשיב כח גרירא כ"כ שיועיל כאוכל שני זיתי חלב שאפילו הביא קרבן על אחד מהם נתכפרו כלם. וטעם יש בדבר לחלק בין גרירא זו לגרירא זו שבענין קצירה וטחינה שפיר שייך ביה למימר גרירא דכיון דבשגגת שבת נעשו שתיהם ה"ל כדבר אחד אבל אוכל שני זיתי חלב בהעלם אחת ההעלם אינו מצוי שיעלם ממנו שהחלב אסור אבל ההעלם הראוי הרגיל וההוה הוא שיעלם ממנו שזה חלב ויסבור שהוא שומן וא"כ כשאכל כזית חלב זה וסבור שהוא שומן ואח"כ אכל כזית חלב זה וסבור שהוא שומן הרי הם כשני דברים ואע"פ שמתכפרים שניהם בקרבן אחד מ"מ לא חשיבי כ"כ כדבר אחד לשיתכפר בקרבנו של ראשון השלישי שלא היה בהעלמו אע"פ שהיה בהעלמו של שני: ומצאתי למורי הרב מהר"י בי רב ז"ל שנשאל ממנו לשון זה של רבינו והשיב שהריטב"א הוקשה לו והניח הדבר בצ"ע ושהוא ז"ל נראה לו ליישב זה כשנאמר שאע"פ שבגמ' הקשו מרבא לרבא והמתרץ הודה לדבריו זהו מפני שרצה להודות לו הקדמתו וכוונתו לומר אפילו שאודה לך שהנושאים שוים אומר לך ששמעה מאביי קבלה מיניה והדר ביה, אבל האמת הוא שהקושיא מתחלה אינו קושיא ולא דמי כלל שמי שיאמר שהעושה קצירה וטחינה בשגגת שבת אין בכאן אלא מעשה אחד שהשגגה לא היתה אלא בשסבר שלא היה שבת ואין שם אלא מעשה אחד שהוא שגגת שבת אבל באכל שני זיתי חלב יש שם שני מעשיות ומפני זה כשאנו אומרים שהקצירה גוררת קצירה וטחינה שעמה אין זה גרירא שהכל הוא דבר אחד שכיון שנתכפר שגגת שבת כל מה שעשה ג"כ מתכפר

בְּזֶדוֹן שֶׁבֶת וְשִׁגְגַת מְלָאכּוֹת שֶׁהוּא חֵיב עַל כָּל מְלָאכּה
 וּמְלָאכּה. וְנוֹדַע לוֹ עַל קְצִירָה שֶׁל שִׁגְגַת שֶׁבֶת וְזֶדוֹן
 מְלָאכּוֹת. קְצִירָה גּוֹרֶרֶת קְצִירָה וְטַחֲיָנָה גּוֹרֶרֶת טַחֲיָנָה
 וְכֵאלוֹ עָשָׂה אֲרַבְעָתָן בְּשִׁגְגַת שֶׁבֶת וְזֶדוֹן מְלָאכּוֹת שֶׁאֵינּוּ
 חֵיב אֶלָּא חֲטָאת אַחַת. וְכִיּוֹן שֶׁהֶקְרִיב חֲטָאת זוֹ נִתְכַּפֵּר
 לוֹ עַל הַכֹּל. וְכִשְׂיָדַע אַחַר כֵּן אֵינּוּ צָרִיךְ לְהֵבִיא חֲטָאת
 אַחֲרָת. אָבֵל אִם נֹדַע לוֹ תַּחֲלָה עַל קְצִירָה שֶׁל זֶדוֹן שֶׁבֶת
 וְשִׁגְגַת מְלָאכּוֹת וְהֶקְרִיב חֲטָאת. נִתְכַּפֵּר לוֹ עַל זוֹ
 הֶקְצִירָה שֶׁנֹּדַע לוֹ עָלֶיהָ וְעַל הֶקְצִירָה וְהַטַּחֲיָנָה שֶׁל
 שִׁגְגַת שֶׁבֶת וְזֶדוֹן מְלָאכּוֹת. מִפְּנֵי שֶׁשְׁנֵיהֶן כְּמְלָאכּה אַחַת
 וְנִגְרָרָה קְצִירָה וְטַחֲיָנָה עִם הֶקְצִירָה וְתִשְׁאַר הַטַּחֲיָנָה שֶׁל
 זֶדוֹן שֶׁבֶת עַד שֶׁיִּנְדַע לוֹ עָלֶיהָ וַיָּבִיא חֲטָאת שְׁנֵיהֶן. קָצַר
 כְּחֻצֵי גְרוּגָרָת בְּשִׁגְגַת שֶׁבֶת וְזֶדוֹן מְלָאכּוֹת וְחִזַּר וְקָצַר

שהכל הוא מעשה אחד ואינו גרירה שהכל הוא אחד אבל בענין שני זיתי חלב שאכל
 בהעלם אחת ונודע לו על הראשון ואכל השלישי בהעלם השני למה יתכפר השלישי בשביל
 השני והקרוב לא נעשה בשביל השני אלא בשביל הראשון ומפני שהיה בהעלמו מתכפר
 השני עכ"ל: ונסתייע מדברי המאירי. והר"י קורקוס ז"ל כתב שאפשר שמה שתירצו כן
 היינו משום דסברי דהפרשות דוקא מחלקות הילכך הכא דלא הויא אלא ידיעה לחודה לא
 עדיפא מההיא דקצר וטחן ואיצטריך לומר דהדר ביה אבל כיון דאסיקנא דידיעות לחודייהו
 מחלקות ר"ל בנודע ונודע א"כ מינה דידיעה דידע קודם זית שלישי חשיבא טובא ומחלקת
 טובא לבטל טעם גרירה. ואפשר עוד שסובר רבינו דבתר דאקשו מטחינה ותירצו גרירה
 אית ליה גרירה דגרירה לית ליה אין אנו צריכין עוד לומר דהדר ביה אלא אמרינן ההיא
 דזית שלישי אינו מתכפר עם הראשון משום דחשיב גרירה לגרירה דזית שני נקרא גרירה
 עם הראשון כמו שנתבאר מ"ש שהקציר' גוררת קצירה וכיון ששלישי אינו בהעלמו של
 ראשון חשיבא כגרירה לגרירה ודוקא גבי נושא דידן נפטר שהרי ברישא מחשיבים ארבעתן
 כשגגה אחת דוק ותשכח עכ"ל. וכתב עוד וז"ל וכתב רבינו ונודע לו על קצירה של שגגת
 וכו' ואילו במימרא אמרו על קצירה וטחינה כבר פירש"י דעל קצירה או על טחינה קאמר
 ואין צריך לידיעת שתיהן וכיון שהם בהעלם אחת כל שנודע לו על אחת כנודע על שתיהן
 דמי ושתיהן גוררות שתים השניות וזה דעת רבינו עכ"ל. על מ"ש רבינו קצר כחצי גרוגרת
 וכו' מצאתי כתוב בספר אחר כלשון הזה כתב הראב"ד אנו אין לנו אלא לחטאות ולא
 מצטרפי עכ"ל. וכבר כתבתי טעם לדברי רבינו:

כַּחֲצֵי גְרוּגְרָת בְּזֶדוֹן שֶׁבֶת וְשִׁגְגַת מְלָאכּוֹת הָרִי אֵלוֹ
מְצַטְרָפִין. קְצִירָה גְרוּרָת קְצִירָה. וְכֵן כָּל פְּיוּצָא בְּזֶה
בְּשָׂאָר מְלָאכּוֹת:

עין משפט ט

הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"ב ה"ה

הַבֶּשֶׂר אוֹ הָאֵיבָר הַמְדֻלְדָּלִין בְּבִהְמָה ^מ אוֹ חֵיהָ שְׂאִינָן
יְכוּלִין לְחִיּוֹת וּלְהַדְבִּיק בְּשָׂאָר הַגּוֹף אֵינָן מְטַמְּאִין כְּנִבְלָה
כָּל זְמַן שֶׁהִבְהִמָּה בַּחַיִּים וְהָרִי הֵן כְּשָׂאָר אֲכָלִין אִם
הִכְשָׁרוּ מְקַבְּלִין טְמֵאָה בְּמִקּוּמָהּ. נִשְׁחַטָּה הִבְהִמָּה
הִכְשָׁרוּ בְּשַׁחֲיטָה וְאֵינָן מְטַמְּאִין כְּנִבְלָה שְׂאִין הַשְּׁחִיטָה
עוֹשֶׂה אוֹתָן כְּמוֹ שְׂפִרְשׁוֹ מַחַיִּים. אֲבָל אִם מֵתָה הִבְהִמָּה
הַבֶּשֶׂר שֶׁהָיָה מְדֻלְדָּל בָּהּ צָרִיף הַכֶּשֶׂר. וְהָאֵיבָר מְטַמְּא
מִשׁוּם אֵיבָר מִן הַחַי וְאֵינוֹ מְטַמְּא מִשׁוּם אֵיבָר מִן
הַנִּבְלָה. וְיָמָּה בֵּין אֵיבָר מִן הַחַי לְאֵיבָר מִן הַנִּבְלָה.
שֶׁהַבֶּשֶׂר הַפּוֹרֵשׁ מֵאֵיבָר מִן הַחַי טָהוֹר. וְהַבֶּשֶׂר הַפּוֹרֵשׁ

מ. כסף משנה האבר והבשר המדולדלין וכו'. משנה פרק העור והרוטב (דף קנ"ז). ומ"ש
נשחטה הבהמה וכו'. שם במשנה פלוגתא דר"מ ור"ש ופסק כר"מ: וכתב הר"י קורקוס
ז"ל שטעמו משום דבפרק מי שהוציא והו (דף מ"ו ע"ב) אמרינן ר"מ ור"ש הלכה כדברי
מי וסלקא בתיקו הילכך נקטינן כדברי המחמיר כמו שכתוב בהלכות עולם ועוד דהתם בעי
רבה בהמה בחייה מהו שתעשה יד לאבר והיינו אליבא דר"מ גם בפרק בהמה המקשה
מוכיח שהלכה כר"מ: כתב הר"י קורקוס כבר נתבאר דבשר הפורש מן החי אין בו טומאת
נבילות ומה שהזכיר רבינו בשר מדולדל משום סיפא דקאמר דהוי כשאר אוכלים אפילו
בעודה במקומה מחוברים הזכירו והוא הנזכר במשנה עכ"ל. ומ"ש ואינם מטמאים כנבילה
וכו'. שם בגמרא. ומה שכתב אבל אם מתה הבהמה וכו'. שם במשנה פלוגתא דרבי מאיר
ורבי שמעון ופסק כרבי מאיר וכדבסמוך. ומה שכתב ומה בין אבר מן החי וכו'. שם ברייתא.
ומה שכתב וזה וזה שוין לשיעור. כלומר דמטמאין בכל שהן ושצריך שיהיה בהם בשר וגידים
ועצמות ויהיה עליו בשר כדי להעלות ארוכה נוסחא אחרת מצאתי בדברי רבינו שכתוב
בה וזה וזה אין לו שיעור היא נוסחא נכונה:

מַאִיבָר מִן הַנְּבִלָה מְטֵמָא בְּכִזְיַת בְּמַגָּע וּבְמִשְׁאָא. וְזֶה וְזֶה
שְׁוִין לְשַׁעוֹר:

עין משפטי י הרמב"ם הל' טומאת מת פ"ב ה"ו

הָאִיבָר וְהַבֶּשֶׂר הַמְדֻלְדָּלִים בְּאָדָם: אֵף עַל פִּי שְׂאִין
יְכוּלִין לַחֲזוֹר וְלַחֲיוֹת טְהוּרִים. מֵת הָאָדָם הָרִי הַבֶּשֶׂר
טְהוּר וְהָאִיבָר מְטֵמָא מְשׁוּם אִיבָר מִן הַחַי וְאִינוּ מְטֵמָא
מְשׁוּם אִיבָר מִן הַמֵּת. מֵה בֵּין אִיבָר מִן הַחַי לְאִיבָר מִן
הַמֵּת. אִיבָר מִן הַחַי בְּשָׂר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ וְעֶצֶם הַפּוֹרֵשׁ
מִמֶּנּוּ טְהוּרִים וְאִיבָר מִן הַמֵּת בְּשָׂר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ וְעֶצֶם
הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ כְּמִפְרָשִׁים מִן הַמֵּת הַשְּׂלֵם וּמְטֵמְאִין
בְּשַׁעוֹרָן:

ג. כסף משנה האבר והבשר המדולדלים באדם וכו'. משנה בפרק העור והרוטב (דף קכ"ט
ע"ב) האבר והבשר המדולדלים באדם טהורים ופירש"י משום דכי ימות כתיב ומשמע
לרבינו דאפילו באינם יכולים לחזור ולחיות מיירי דאי יכולים לחזור ולחיות פשיטא. ומ"ש
מת האדם הרי הבשר טהור וכו'. שם מת האדם הבשר טהור האבר מטמא משום אבר מן
החיי ואינו מטמא משום אבר מן המת דברי ר"מ ור"ש מטהר ובגמרא ור"ש ממ"נ אי מיתה
עושה ניפול ליטמא משום אבר מן החיי ואי אין מיתה עושה ניפול ליטמא משום אבר מן
המת ר"ש בעלמא קאי דקאמר תנא קמא וכו' אינו מטמא משום אבר מן המת אלמא אבר
מן המת בעלמא מטמא וכו' וכבר נתבאר שאבר מן המת מטמא וא"כ קם ליה הלכה כר"מ:
מה בין אבר מן החיי לאבר מן המת וכו'. בפ"ו דעדינות (משנה ג') וכו' יהושע דבכל חדא
הוי רביס במקום יחיד כמבואר שם. ומ"ש ואבר מן המת בשר הפורש ממנו ועצם הפורש ממנו
וכו'. פשוט הוא:

דף טו:

עין משפט א

הרמב"ם הל' טומאת אוכלין פי"ג הי"ד

הַמִּמְחָק אֶת הַכְּרִישָׁה • לְהִסִּיר הַמַּיִם שֶׁעָלְיָהּ וְהַסּוּחֵט
שֶׁעָרָו בְּכִסּוּתוֹ הַמַּיִם הַיּוֹצְאִין תְּלוּשִׁין בְּרִצּוֹן. וְהַנִּשְׁאָרִין
אֵינָן תְּלוּשִׁין בְּרִצּוֹן מִפְּנֵי שֶׁרִצּוֹנָן שֶׁיֵּצְאוּ מִכָּלָן. וּכְרִישָׁה
עֲצָמָה הֶכְשָׁרָה שֶׁבִּשְׁעַת פְּרִישָׁתָהּ מְכַשֵּׁרִין. וְאִם נִתְקַ
הַמַּיִם מִעָלְיָהּ בְּכָל כַּחוֹ לֹא הֶכְשָׁרָה:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' טומאת אוכלין פי"ב הי"ז

מִי שִׁירְדוּ עָלָיו גְּשָׁמִים ^ע אֶפְלוּ הִיָּה אֵב הַטְּמֵאָה. הַמַּיִם
שֶׁעָלָיו אֶף עַל פִּי שִׁירְדוּ מִצַּד הָעֲלִיּוֹן לַתַּחְתּוֹן טְהוֹרִין

ס. כסף משנה הממחק את הכרישה וכו' והסוחט שערו וכו'. משנה פ"ק דמכשירין הממחק את הכרישה והסוחט שערו בכסותו רבי יוסי אומר היוצאים בכי יותן ואת שבו אינן בכי יותן מפני שהוא מתכוון שיצאו מכולו ופסק רבינו כרבי יוסי משום דאתי כב"ה דהתם גבי מרעיד את האילן להשיר ממנו משקין: ומ"ש וכרישה עצמה הוכשרה כו'. פ"ג דכריתות (דף ט"ו ע"ב):

ע. כסף משנה מי שירדו עליו גשמים וכו'. גם זה שם. ומ"ש אע"פ שירדו מצד העליון וכו'. בתוספתא פרק קמא דמכשירין. ומה שכתב והוא שינתקם מעליו וכו'. בפ"ג דכריתות עלה ט"ו ע"ב זב וטמא מת שהיו מהלכין בדרך וכו' אמר רב יוסף בניתזים בכל כוחן כלומר דאל"כ בשעת פרישתן נטמאו ועיין ברבינו שמשון ריש מכשירין. ומ"ש ובזמן שהם טהורין וכו' ואם ניער וכו' עד המים שעליו טמאים. פרק ד' דמכשירין: וכתב הראב"ד א"א שיבוש יש כאן כו': וכתב עוד הראב"ד ואם ניער וכו' כמדומה אני שנשתבש וכו'. בשתי השגות אלו טעמו שהוא ז"ל מפרש שהניעור השנוי במשנה היינו מה ששנו בברייתא לאחר שיצאו מכלי ובה הוא שאמרו שינתקם בכל כחו כדי שלא יטמא בשעת פרישתו ומה שאמרו בברייתא המים נתלשין מצד עליון תחתון הוא כשהם עדיין בבגד עצמו ולא יצדק לומר בהם והוא שינתקם מעליו בכל כחו וי"ל שכך פירוש דברי רבינו אע"פ שירדו מצד העליון לתחתון טהורים בין בעודם בבגד בין לאחר שיצאו מהבגד והא דטהורים לאחר שיצאו מהבגד הוא שינתקם מעליו בכל כחו שאל"כ בשעת פרישתן נטמאו ולענין הכשר בזמן שהם טהורים כלומר שהם על אדם טהור אינם מכשירים בין כשהם בבגד בין לאחר שיצאו מן הבגד מפני שאינם לרצון ואם ניער הרי זה בכי יותן משום דהוה ליה לרצון ובהשגה הראשונה כתוב לפי שהם ניטלין והוא ט"ס וצריך לכתוב במקומו לפי שהם בטלים. ובהשגה השנית כתוב שנשתבש כל המשנה וחסר ביי"ת וכך צריך לכתוב בכל המשנה:

וְהוּא שִׁינְתְּקֶם מֵעֲלִיו בְּכָל כַּחוֹ. אָבֵל אִם הָיוּ שׁוֹתְתִין
 וַיּוֹרְדִים בְּשַׁעַת פְּרִישְׁתָּם מִתְטַמְּאִין. וּבְזִמְן שֶׁהֵן טְהוֹרִין
 אֵינָן מְכַשִּׁירִין שְׁהָרִי אֵינָן תְּלוּשִׁין עָלָיו לְרִצּוֹנוֹ. וְאִם נֶעַר
 הָרִי אֵלָיו לְרִצּוֹן. עֲמַד תַּחַת הַצָּנוּר לְהִקָּר אוֹ לִידוּחַ הָרִי
 זֶה לְרִצּוֹן. וְאִם הָיָה טָמֵא הַמַּיִם שֶׁעָלָיו טָמְאִין:

עין משפט ג. ד. ה.

הרמב"ם הל' שגגות פ"ו ה"ב

אֶכֶל נוֹתֵר מִחֲמֹשֶׁה זְבָחִים * כְּזֵית מִכָּל זֶבַח בְּהַעֲלִים אַחַת.
 אִף עַל פִּי שֶׁאֶכְלֶן בְּחֲמֹשֶׁה תְּמַחֲוִיין אֵינּוּ חַיֵּב אֲלָא
 חֲטָאת אַחַת שֶׁכֶּלֶן שֵׁם אֶחָד הֵן וְהַתְּמַחֲוִיין אֵינָן מְחַלְקִין.
 וְגוֹפִי הַזְּבָחִים אֵינָן מְחַלְקִין. שֶׁאֶחָד הָאוֹכֵל בָּשָׂר מִזְּבָחִים
 רַבִּים אוֹ מִזְּבַח אֶחָד. וְכֵן הַשּׁוֹחֵט חֲמֹשֶׁה זְבָחִים בַּחוּץ
 בְּהַעֲלִים אַחַת. אֵינּוּ חַיֵּב אֲלָא חֲטָאת אַחַת. הָא לְמָה זֶה
 דְּוָמָה לְמִשְׁתַּחֲוֶה לְחֲמֵשׁ צוּרוֹת בְּהַעֲלִים אַחַת:

עין משפט ו

הרמב"ם הל' שגגות פ"ה ח"ו

כָּל דָּבָר שֶׁחֲיִבִין עַל וְדָאוּ חֲטָאת קְבוּעָה אַחַת * חֲיִבִין
 עַל לֹא הוֹדַע שְׁלוֹ אֲשֶׁם תְּלוּי אֶחָד. וְכָל דָּבָר שֶׁחֲיִבִין עַל
 וְדָאוּ חֲטָאוֹת הַרְבֵּה חֲיִבִין עַל לֹא הוֹדַע שְׁלוֹ אֲשֵׁמוֹת
 תְּלוּיין הַרְבֵּה כְּמִנְיֵן הַחֲטָאוֹת. כִּיצַד. כְּשֵׁם שֶׁאִם אֶכֶל

פ. כסף משנה אכל נותר מחמשה זבחים וכו'. גם זה שם במשנה (דף ט"ז): משמע דר"ע פליג אר' יהושע ופסק רבינו כר"ע אע"ג דתלמידיה הוא משום שהשיב על דבריו ושתק. ומ"ש וכן השוחט חמשה זבחים בחוץ וכו'. שם במשנה ששאל ר"ע והשיב ר' יהושע שחייב על כל אחד ואחד והביא ראיה לדבר ואמרי' בגמרא שהקשה ר"ש על ראייתו:
צ. כסף משנה כל דבר שחייבים על ודאו חטאת קבועה וכו' כיצד כשם שאם אכל חלב ודם וכו'. משנה שם (דף י"ז):

חֵלֶב וְדָם וְנוֹתָר וּפְגוּל בְּהַעֲלֵם אַחַת חֵיֵב אַרְבַּע חֲטָאוֹת.
כִּי אִם נִסְתַּפֵּק לוֹ אִם אֶכְלָן אוֹ לֹא אֶכַּל אֶלָּא חֲתִיכוֹת
שֶׁל הַתֵּר שֶׁהָיוּ עִמָּהֶם מֵבִיא אַרְבַּעַת אֲשָׁמוֹת תְּלוּיִין. וְכֵן
אִם נִסְתַּפֵּק לוֹ אִם הָאִשָּׁה שָׂבָא עָלֶיהָ אֲשֶׁתּוֹ. אוֹ פְלוֹנִית
הָעֲרוּהָ שֶׁהִיְתָה עִמָּהּ שֶׁחֵיֵב עָלֶיהָ שְׁמוֹנֶה חֲטָאוֹת. הֲרִי
זֶה מֵבִיא שְׁמוֹנֶה אֲשָׁמוֹת תְּלוּיִין: